

ЛЕТОПИС

2020/2021. Године

Nova školska godina

Zbog novog i opasnog virusa gripa covid19, mi đaci smo prošlu školsku godinu završavali od kuće. Časove smo imali onlajn preko mobilnih telefona, kompjutera, a časove smo pratili peko televizora. Sve je u početku bilo novo i zanimljivo, ali kasnije nam je nedostajala škola, nastavničko predavanje, a najviše naše drugarstvo u školskom dvorištu.

Jedva sam čekala da ponovo dođe septembar i krene nova školska godina, i ona vesela graja dece ispred škole. Na televizoru su javili da će školska godina početi prvog septembra, ali pod nekim novim okolnostima. Moraćemo svi da nosimo maske, držimo odstojanje, da održavamo higijenu ruku i tako pazimo na sebe da se ne razbolimo, ili prenesemo grip, covid19 našim ukućanima, starim bakama i deka. Naše bake i deke su stari i teško bi podneli tu bolest. I ako sam često pričala i videla preko telefona sa drugarima nedostajlo mi je ono dačko druženje, igranje, šaputanje tajni sa drugaricama. Kada sam ujutru stigla u školsko dvorište nije bilo zagrljaja i uobičajnog pozdravljanja. Svi smo bili sa maskama, žutim, plavim, šarenim, izgledalo mi je pomalo smešno kao da smo na maskenbalu. Bili smo svi srećni što smo ponovo skupa u školi. Nastavnici su nam rekli da mora samo po jedan učenik da sedi u klupi i da nećemo imati školskih priredbi. Ove godine nismo ukrašavali učionicu, ni jelku nismo svi zajedno kitili, opet smo bili kod kuće.

Svima nama nedostaje ono staro druženje, igranje, školske priredbe. Želela bih da se ovo što pre završi i da se ponovo vrati ono naše druženje.

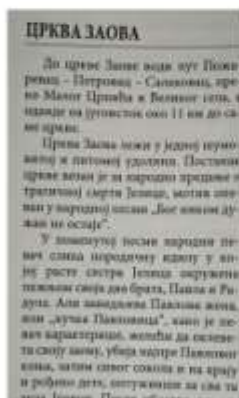

Дан културне баштине

Дан европске баштине, 11.09.2020.г.

Обележили смо овај лепи дан посвећен очувању, неговању и бризи за културну баштину кроз активности на часовима српског језика и грађанског васпитања. Упознавали смо културна добра из нашег окружења јер смо свесни да само знањем стичем о свест о важности очувања нашег културног блага. Лепота наше земље, њена култура, историја заслужује нашу посвећеност и љубав, учећи о ономе што имамо, учимо да је волимо и да је чувамо.

Поделили смо два видео материјала, у једном су наши ученици представили културно наслеђе из нашег најближег окружења, а у другом је представљена голубачка тврђава. Поред тога из књиге „Културна баштина“ научили смо нешто о цркви Заова. Материјале су ученици могли да виде на Фејсбук страни школе и у групама.

ЕВРОПСКИ ДАН ЈЕЗИКА

26.09. 2020.

Да ли је језик слан, кисео или,можда, слadak и треба ли га пећи, пржити, поховати да би био укуснији?Нисмо баш сигурни да смо дошли до правог закључка, али баш смо се лепо насмејали и уживали у идејама које су има ли наши другари из Нушићеве „Аутобиографије" и уз смех и разговоре о језику прославили овај лепо празник. Послушали смо нашег ученика Алексу Пауновића путем видео снимка који нам је послао и можда дошли до неких нових занимљивих решења. У оквиру литерарне секције добили смо и мајсторије наших талентованих писаца и њихова запажања о језику су веом,а драгоценa.

Engleski jezik

Kući knjigu engleskog čitam,
al u školi nastavnicu pitam.

Nastavnice kako ste vi naučili,
ovaj čudan jezik.

Reči su mi čudne i nejasne,
nikako mi u glavu ne ulaze.

U školi engleski učim,
al nikako da ga naučim.

Пут у језички свет

Једном давно, иза два мора посутих блиставим сјајем сунчеве светлости живео је један високи човек који је носио црвено-плави капут. Једног септе мбарског кишног дана кренуо је у потрагу за пријатељима јер му је било по стало већ тешко да носи толики терет у својим џеповима, били су препуни, желео је да један део те збрке из његовог џепа да свом новом пријатељу.

Пут Хенрија одведе на пожутеле улице Новог Сада, и, не гледајући где и де, сударио се са великим момком у белој мајици, црвеним панталонама и плавим чизмицама.

„Пази, бре, куда идеш, сад сам купио скоро ове чизме, а ти си морао да их погазиш тим твојим ногетинама! У твоју ципелу стају сви становници Срби је!“, повика момак.

„Оу мај гад, па ти ми можеш бити нови френд!“, игнорише његову прозивку Хенри, па наставља, „ја сам Хенри, драго ми је!“

„Ооо, и мени је пуно драго што си ми чизме испрљао, шта ли ће ми само ж ена урадити кад стигнем кући! Иначе, име ми је Иван.“, одговори он.

Наставише они свој пут дуж новосадских улица заједно, али, град заузеш е црни облаци и крену пљусак. Иван, како су га учили од малена, као прав и домаћин, позвао је Хенрија на свој салаш, у свој топли дом. Већ по уласк

алаш, у свој топли дом. Већ по уласку у велику зелену кућицу на пропланку недалеко од Новог Сада, осети се мирис гулаша и пите са маком.

Хенри зачуђено упита: „Мммм, шта ли то лепо мирише?“

У том тренутку Иванова жена излете из кухиње и поче да виче на неком њему непознатом језику, био је то мађарски језик. Иван је стајао непомично на вратима и чекао да олуја прође. Након овог немилог догађаја узрокованог због једног пара нових чизми, Хенријев пријатељ је одлучио да га упозна са целом породицом. Он је живео са својом женом и двоје деце и радио је пољопривреду у свом родном селу. Кад су стигли до дечије собе, видеше да дечак пише нешто на свом рачунару па се приближише да би видели боље. Дечак је стављао у поруку неке Ивану чудне знакове који су дочаравали дечакова осећања.

„Шта се тако чудите? Видите, научио сам да апдејтујем ове апликације!“, узвикну дете радосно. Иван остаде у чуду јер није знао шта значе те речи, али није ни питао за објашњење.

Ивану се Хенри допао и одлучио је да прихвати његов позив на пут по Србији да би Хенрију показао културу, обичаје и језик своје земље. Када су стигли у Ниш, Хенри је приметио да људи тамо причају другачије од Ивана. Иван му је објаснио да они причају дијалектом српског језика. Са сваком новом речју коју би запамтио ђепови би постајали лакши. Путовали су Србијом пуних 30 дана. 31. дана отишли су у малено село на истоку ове државе, Мелницу. Тамо их је дочекала у једној воденици старија жена са пуним столом хране, био је ту качамак, сир, мало сувог мяса и слатко од дуње. И бачка је причала другачијим језиком, али Иван је њу са лакоћом разумео. Касније му је рече да је језик којим прича бака влашки. Хенри је бацио поглед на њено одело, носила је жуту мараму на глави, белу памучну кошуљицу, преко ње прслук од вуне и белу сукњу. Хенри је био очаран, учини му се да је толико срећан да би могао запевати на том језику иако га никада раније није чуо.

„Шта носи она то на ногама?“, питао је Хенри Ивана.

„Опанке су то. Праве се од свињске коже“, одговорио је Иван. После га је одвео код правог опанчара.

„Знаш, месец дана није довољно да обиђемо целу Србију“, рече Иван кад лепо размисли и настави, „како ми је само жао што данашња генерација користи толико друге језике, а српски заборавља. Не знају ништа ни о нашој култури, битно им је да знају шта има у државама попут Немачке, Италије..., а о Србији не знају баш ништа!“

Лагани поветарац им је повијао косу и лишће је шушкало лагано најављујући крај септембра.

Хенри размисли мало боље, па га осећај кривице у делићу секунде обузме.

„Знаш, дошао сам овде са намером да се ослободим терета који носим са собом од свог рођења. Желео сам да стекнем новог пријатеља, па да са њим поделим оно што у својим ђеповима слажем годинама како би ми било лакше. Док сам обилазио твоју земљу, схватио сам да свака држава има прелепу културу, језик и дивне људе.“

Иван се насмеши простодушном.

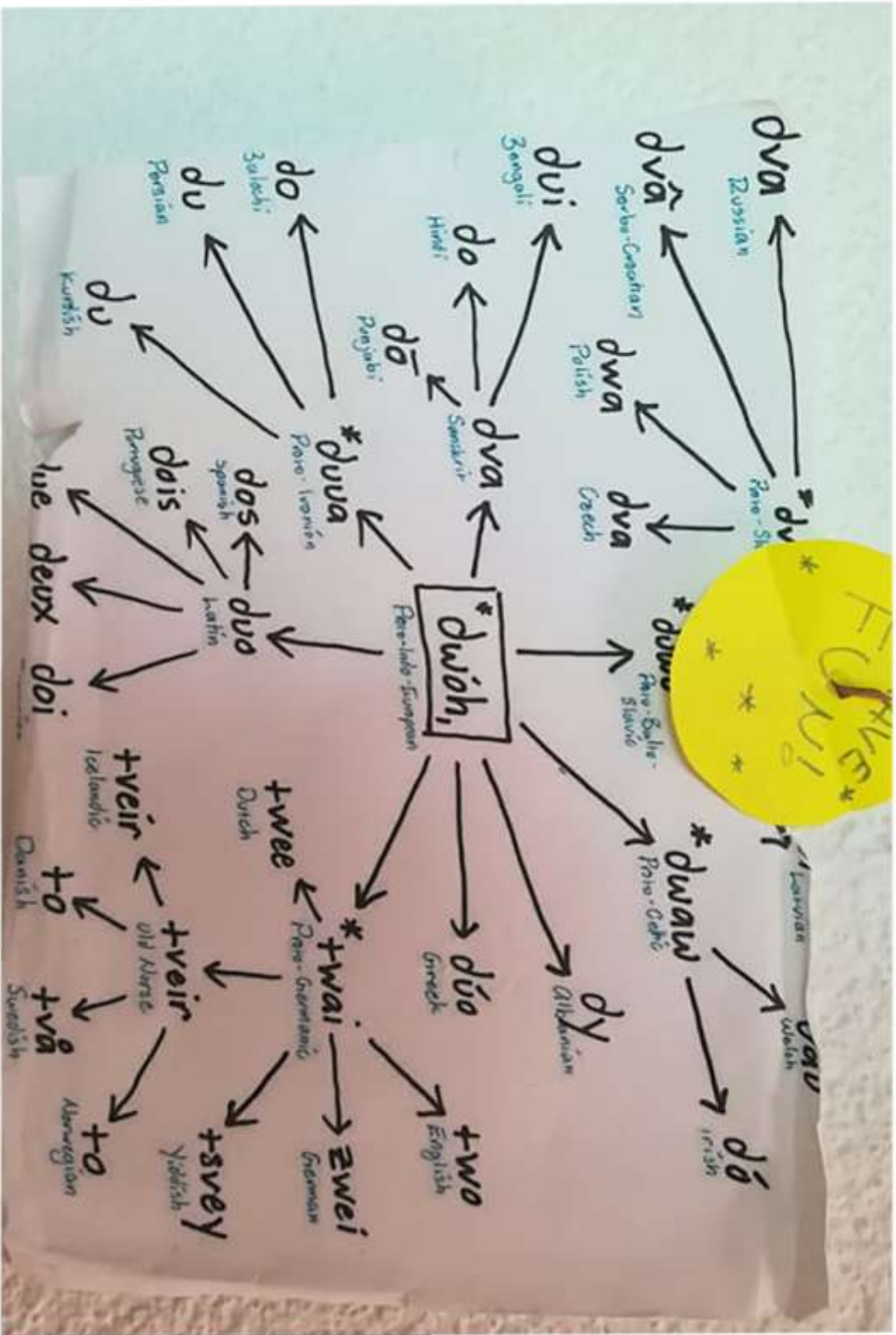
„Доћи ћете нам у посету, је л' тако? Иване, немој да испрљаш опет чизмице, па да се наљути жена и да те не пусти! Пази шта радиш!“, викаше Хенри улазећи лагано у авион са великим осмехом на лицу.

„Уи, ви ар каминг!“, рече Иван кроз смех.

Хенри је поклонио Ивану свој црвено-плави капут који је био сад лаган попут перца и слагао се са Ивановим чизмама. Тако се наста нови „френдшип“ између ова два момака који су се толико везали један за другог да је Иванова жена постала помало љубоморна на Хенрија!

Шта је Хенри имао у својим ђеповима...

Катарина Ракић, 8. разред

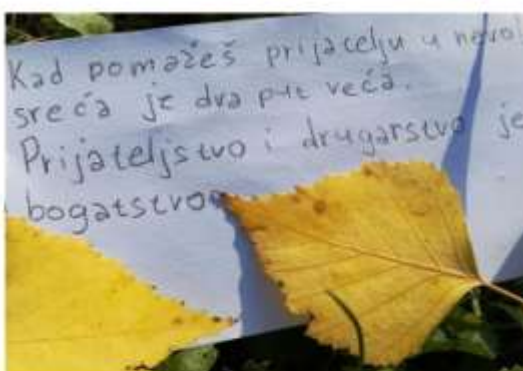
Дечја недеља

Подељена срећа је двапут већа□

Срећа је за нас одрасле баш велико питање и цео живот некад проведемо у потрази за њом. Нашим ученицима није било тешко да кажу шта је за њих срећа. Пишући поруке и гледајући филм, сазнали смо и како је наше мало за некога од великог значаја, да бити хуман доноси вишеструку радост свакоме ко се потруди.

Будите срећни, драги наши, и волите једни друге!

Bilo je mnogo važnih tema o kojima smo razgovarali tokom ovogodišnje Dečije nedelje. Pod sloganom " Podeljena sreća, dva puta je veća! ", na časovima engleskog jezika smo pričali o tome šta nas čini srećnim, bez obzira gde i u kom vremenu živeli. I možda su nas baš ove neobične okolnosti oko Korona virusa podstakle da dublje sagledamo pitanje sreće. I nije bilo sumnje da ćemo se složiti oko toga da prijateljstvo odnosi primat nad svim ostalim uzrocima sreće, tj. od toga kakve odnose gradimo sa ljudima oko nas, zavisi i to kako se osećamo. Međutim, ovog puta smo želeli da istaknemo još jedan vid prijateljstva, a to je prijateljstvo sa prirodom. Očuvanje prirodne sredine i povratak prirodi su, posebno u današnje vreme, izuzetno važna pitanja za celokupan naš život. Tako da, nakon razgovora i čitanja raznih citata na engleskom jeziku, koje su rekle neke pametne osobe, a mi ih pronašli na internetu, naša razmišljanja i stavove smo pokušali i da prikažemo - kroz crtež, kolaž i asamblaž. U skladu sa podizanjem ekološke svesti, radove smo u Melnici okačili o naše " Drvo prijateljstva" (" The Tree of Friendship"), a u Stamnici smo uspeali da, ovo malo vremena koje imamo, provedemo u pravoj kućici na drvetu, našem malom skrovištu, pod okriljem prirode. Naravno, o svim ovim temama smo pokušali da diskutujemo na engleskom jeziku, naučili smo nove reči i dokazali da su ova pitanja univerzalna, isto važna i potrebna svoj deci i svim ljudima na ovom svetu, gde god oni živeli, kojim god jezikom pričali i kojoj god kulturi pripadali.

FOTO konkurs
 „Podeljena
 sreća je foto
 dvaput veća”
 FOTO foto

DIPLOMA ZA
 1. MESTO
 Anđela BADŽIĆ
 6. razred

FOTO konkurs
„Podijeljena
sreća je foto
dvaput veća”
FOTO foto

DIPLOMA ZA
1. MESTO
Dunja
NIKOLIĆ
4. razred

Били смо креативни, весели, играли се, учили, улепшавали школска дворишта, писали поруке пријатељства, прихватили различитост, уживали у природи и сликом то забележили, говорили о важности спорта, организовали фото конкурс. Сигурни смо да сте и ви хумани и да волите да делите своју срећу са другима. Ученица 6.разреда Јелена Грујић је поделила своја осећања кроз састав и фотографије о свом Чупку.

Jesen, njene boje i bogati plodovi bili su inspiracija našim učenicima da pokažu svoju kreativnost i maštovitost, a naši najmlađi su se potrudili da nam ulepšaju izložbu JESEN KOD CVETIĆA. Sa nastavnicom engleskog jezika učili smo o jeseni, prirodi, divjeći se bojama, mirisima i ukusima ovog čarobnog godišnjeg doba.

Sneg nas je ove godine obradovao na trenutak svojim vragolastim čarolijama, a naš učenik 6. razreda Andrej Strainović je svoju radost podelio sa nama putem fotografija i literarnog rada. Uživajte!

Najsrećniji sam kada padne

sneg

Nebom preletela

Rasirenih krila

Zimska vila.

Svojim čarobnim

Stapicem posu

Srebrni prah

Prirodi u krila.

Srebrom okova

Krovove i isara

Prozore kuća

To je ta surova

Zima.

Dani su prolazili, postajući sve hladniji i kraci. Jesen se ubrzo povukla pred ledenom zimom. Jutra se bude prekrivena belim pokrivačem, a taj pokrivač zove se sneg. Prozori su nasarani ledom, a iz dimnjaka se već vidi dim. Zima nama deci donosi samo smeh i zabavu, puno raznih iznenađenja. Školsko dvorište u zimskom periodu je najveselije čim zvona zazvone za kraj časa učenici uzurbano jure da im napotju lica krase bele pahulje. Klizanje na izgled izgleda lako, ali često dečija lica izgledaju rasplakano. Šuma je postala zacrana, a reka u kojoj se mesec ogleda ledena klizava površina. Životinje su sada praznoga stomaka, jer ukusne zelene trave odavno nema.

Ali ni najduža zima ne traje večno, uskoro će opet biti sve zeleno, a do tada uz Božić i novogodišnje praznike veselo i srećno.

NOVA GODINA

Ove nove godine imali smo jednu želju, da budemo zdravi, i da se vratimo našim uobičajenim školskim aktivnostima i vragolijama. Ukrašavali smo i ove godine našu školu, posmatrali lepotu zime i trudili se da je učinimo što veselijom. Pravili smo razglednice, novogodišnje čestitke, prozori su dobili naše novogodišnje zavese, slušali cvrkut ponekog smrznutog vrapčića i posmatrali vragolije nestašnog vetrića koji se poigravao sa snegom u školskom dvorištu.

Школска слава Свети Сава Љубав Вера Нада

Ову школску славу прославили смо мало друкчије него иначе, али наша срца грејала је иста љубав, а вера у нашој души будила наду да ћемо још дуго своју школу радовати дечјим осмесима, лепотом и знањем. Сви смо допринели да нам школска слава буде радосна, писали смо, цртали, истраживали. Поделили смо традиционално дипломе за најбоље светосавске литерарне радове, добили пакетиће, ове године и аутори најбољих фотографија награђени су дипломама. Срећни смо што свет дечјих њства украсили још једним лепим осмехом.

Читајући и прочавајући дела из народне и ауторске књижевности наши ученици су се на часовима редовне наставе и у оквиру ваннаставних активности упознавали са Светим Савом. Овај видео клип представља део наших активности, потрудили су се да представе живот Светог Саве, његову мудрост, хуманост, љубав.

Slava se prenosi sa kolena na koleno, a sa njom i svi običaji. Običaji se možda razlikuju od mesta do mesta, ali ono što čini slavu i što je obavezno su: sveća, žito, slavski kolač i vino. Slava se slavi kao zaštitnik kuće i porodice. Na slavu dolaze rodbina i prijatelji. Prvi muškarac koji dođe na slavu ima ulogu popa i on učestvuje u obredu sa domaćinom. Domaćin se prvo prekrsti i upali Slavsku sveću. Po našem običaju na Slavskom kolaču nalaze se još dva mala hlebčića, jedan sa jednim krstom i drugi sa dva krsta. Na njima se nalaze dve male sveće koje se takođe pale, ali se pre paljenje sveća nazdravlja i popije, (pntru luminj). Domaćin se opet prekrsti i tri puta kadi sveću, kolač, žito i vino. Isto to uradi i pop. Onda se podiže sveća, kolač i žito tri puta, pa se sveća i žito spuste, a pop uzima Slavski kolač, prekrsti ga nožem i za to vreme izgovara što više zdravica. Iseče ga, pa ga lomi sa domaćinom. Krste se i ljube kolač tri puta, da slave slavu na mnogo godina (pn vaku š aminu, š d la vak ankolo). Domaćin posle uzima mali kolač sa dva krsta, posvećuje ga Arandjelu i daje ga popu, i ta sveća se ugasi, a mali kolač sa jednim krstom posvećuje Bogu i da nekom iz kuće i ta sveća se ostavlja da gori. Pop uzima činiju sa žitom prekrsti je i polije sa malo vina, da godina bude rodna i ambari puni. Svi gosti se krste i uzimaju malo žita. Na kraju se ponovo svi prekrste, nazdrave i popiju za posao koji su odradili.

Šala vezana za popa: Nakon lomljenja Slavskog kolača na četiri dela, kolač se stavlja jedan deo preko drugog, pa ako neki deo padne pop mora da pođe kući.

Aleksa Paunović VI1

Slava, srpski je narodni crkveni praznik vezan za određenog hrišćanskog svetitelja.

Slava se slavi u krugu porodice, svaka porodica ima svog zaštitnika koga slavi kao svog sveca i prenosi ga sa kolena na koleno. U mom selu je običaj da par dana pre slave sveštenik dodje u kucu da sveti vodicu. Domacin ga dočekuje sa grancicom bosiljka, malom svecom i cinijom vode. Sveštenik osvestava vodu uz pomoc krsta kako bi ocistio dom od zla i da bi bio bog uz njega. Domacin i ukucani umocenom grancicom bosiljka poprskaju se po glavi i poljube casni krst. Osvestena vodica ostavlja se i za slavski kolac koji je neophodan za slavski obred. Pored slavskog kolaca koga je domacica umesila sa sto vise ukrasa od testa koji simbolizuju veru kao sto je krst od testa i sve ono sto se zeli u kuci. Slavsku trpezu cine i slavski sveca koja predstavlja svetlost vere dobre i ciste. Na trpezi nalazi se i zito koje simbolizuje veciti zivot i vaskrsenje. Zrna zita donose novi zivot (kod nas se veruje koliko zrna zita dohvatis za obred toliko dece ces imati). Trpezu cini jos vino koje simbolizuje prolivenu krv. Na slavski kolac stavljaju se dva mala hleba koji su ukraseni jedan sa dva krsta od testa za arandjela i sa jednim krstom za boga u koga su stavljene dve male svece. U mojoj porodici bitna je i preskura koja se sprema tog jutra na dan slave. Preskura je manja od slavskog kolaca ukrasena sa sedam kuglica od hleba. Preskura se namenjuje pre rezanja slavskog kolaca tako sto se stavi na musku kosulju a na preskuru ubode se mala sveca grancica bosiljka casa vina i dva kukuruza. Domacin upali svecu, prekrsti se poljubi preskuru, patos sobe i moli se bogu (prntu patrdjes s patru d praznjik, prntu soare, prntu luna, prntu nuver grej, prntu drumur ralje, prntu stoka, prntu aj vi, prntu patrdjes s patru d praznjik) za cetrdeset i cetiri slave, za sunce, mesec, teske oblake, puteve teske, za stiku, za zdravlje ukucana i gostiju. Na samom kraju ponavljamo za cetrdeset i cetiri slave pokoj duse umrlih u porodici. Pred obred domacin upali slavsku svecu i prvi gost koji stigne prereze kolac sa domacinom. Za vreme obreda gost koji je prvi stigao predstavlja popa, popije se zdravica okadi se, pop pali dve male svece na kolacima za Arandjela i Boga. Kolac za Arandjela daje popu, a za Boga domacinu. Pop uzme slavski kolac prekrsti se stavlja vino i prereze ga unakrst. Pop i domacin okrecu kolac u krug sleva na desno, prekrste se poljube kolac i izgovaraju ritualne reci: pop izgovara „iristos prntu noj“ domacin odgovara „afost s va fi“ uzastopno ponavljaju tri puta sa zavrsetkom domacinovih reci „pana vaku s amin s dla vaku unkolo“. Pop uzima zito prekrsti se sipa vino u zito i gosti se posluze uz reci koliko zrna zita toliko dece. Nazdravlja se uz molitvu za rodnu godinu, napredak kuce, zdravlje... Kad je obred gotov gostima se od slavskog kolaca odreze parce kao pricest uz vino.

Strainovic Andrej VI 1 Melnica

Slavski obredi

Sвета Petka je jedna od najvećih slava u mom selu. Slavi se 27. oktobra i to je glavni dan slave, a neko slavi i dan ranije ili dan posle. Taj domaćin slavi slavu tri dana i sva tri dana mu dolaze gosti. Kod njega je jako veselo i svi se skupljaju za slavskom trpezom, koja je prepuna različitog ukusnog jela. Slava može biti mrsna, ali i posna zavisi kog dana pada. Ako je sreda ili petak ona je posna i služi se posna hrana, riba, pasulj prebranac, posna sarma i razne pite od voća. Ostalim danima slava je mrsna i sprema se praseće meso, roštilj, pileća supa, sarma koju svi obožavaju i hvale, a na kraju dolaze kolači i prelepe torte.

Najglavnije na slavi je slavski obred ili običaj koji se prenosi sa kolena na koleno i svaki domaćin ga zna. Par dana pred slavu seoski pop obilazi sve kuće koje slave slavu i čita slavsku molitvu. Za molitvu domaćin sprema vodu, mirišljavi bosiljak, kandilo sa tamjanom i malu sveću. Kada dolazi pop svi ukućani se skupljaju i slušaju čitanje molitve. Na dan slave molitvom se svi ukućani prskaju i pomole da im slava podari zdravlje i sreću. Domaćica za slavu sprema slavski kolač koji je jako lepo ukrašen i obavezno još dva manja kolača. Jedan kolač je ukrašen jednim krstićem, a drugi na njemu ima dva krstića. Pre nego što gosti stignu na stolu se stavlja slavska sveća, veliki slavski kolač, na njemu se stavljaju još dva mala kolača sa dve male sveće, mala činija sa žitom i obavezno crveno vino. Kada se svi gosti skupe za sto prvi gost koji je došao biće kao pop, a njegova žena popadija i počće obred sečenja slavskog kolača. Domaćin podiže čašu vina u zdravlju gostima i slave, i pali se slavska sveća. Verovanje je da ako se slavska sveća lepo upali i gori bez suzenje voska na njoj da će u kući domaćina biti sloge, zdravlja i napredka, ako se kojim slučajem sveća ugasi to je loš znak i u tom domaćinstvu će biti suza i žalosti. Domaćin uzima kadilo sa tamjanom i tri puta okadi slavski kolač uz reči tamjan u kući tamjan van kuće, u dobru i u zlu, kod stoke, njiva, pored puta, reka svuda gde se krećemo. Pop isto tako preođe tri puta tamjanom preko kolača. Onda se onaj veliki grumen tamjana vadi i lepi u čošku vrata, on tu stoji kao čuvar kuće do iduće slave. Onda domaćin i pop podižu tri puta slavski kolač sa stola u vis i kažu tako da raste žito i kukuruz i tako da nam sveta Petka podari rodnu i berićetnu godinu. Domaćin uzima ona dva kolača sa slavskog kolača i činiju sa žitom, a pop uzima slavski kolač i vino. Kolač sa dva krsta domaćin namenjuje Isusu Hristu i daje ga nekom gostu sveća koja je u njemu se ne gasi odmah, drugi kolač sa jednim krstom se namenjuje Arhangelu i ta sveća koja je u njemu se gasi odmah. Domaćin iz činije baca malo žita dole da bi bilo u domaćinstvu živine i svi gosti uzimaju po neko zrnce. Pop uzima slavski kolač i sipa vino na kolač uz reči u ime oca i sina i svetoga duha amin. Da budu bačve pune vina, godina puna roda, domaćin i gosti zdravi, da ima puno dece, da se slava u zdravlju i veselju puno godina slavi. Pop onda iseče kolač na četiri dela poljubi ga i on i domaćin i tri dela stave na sto jedan na drugi, a iz četvrtog iseče svakom gostu po parče to je kao pričest. Ostatak kolača se stavlja negde sa strane. I neko od gostiju kaže ako to parče padne pop i popadija moraju ići kući bez večere, samo sa tim parčetom kolača. Domaćin nastavlja sa zdravicom u zdravlje ukućana, da njive rode, da budu ambari puni žita, koševi kukuruza, štale sa stokom, da se sveta Petka mnogo godina u zdravlju i veselju slavi.

I tako se sveta Petka u mome selu i u svakoj kući sa radošću i sa običajma dočekuje. Jelena Grujić, 6. razred

Слѣва

Када је слава, која сабази мана,
спремају славски колач жито, сарме,
пасиљ, черга, тата и вера ~~не~~ леку
прасе. Пре него што дођу гости,
на столу се налази славски
колач, славска свећа, вино, жито.
Када дође први гост он је ~~леп~~
~~После~~ кад дође сви гости
почињу да устају гости и домаћи-
ни, па онда прича, домаћин
да буде много среће укућу,
пара шања да буду добре из ~~шине~~
животиње. ~~И онда~~ домаћин каже
з речитаком по онда домаћин ~~по~~ почиње
да узима славски колач и ~~сипа~~
мало вина на њега и жито, па
пореди осталима жито. Па по
васеде славски колач пореди
свиња, ~~по~~ и домаћин узме
један део од славског колача
и стави негде горе га на
неку полну у чим негде друге
~~ако~~ парче ~~славска~~
колач онда по пре кући.
Касније поставе домаћинце
ручак, и онда ~~гости~~ ручају.

Свети Сава

"Учили смо с љубављу Светицима Сави..." "Нам
настављају његова светиња посвећена првом
српском архиепископу и просветицима Светим
Сави.

Светио Неманић је рођен 1175. године, као
младша син нашег великог Жупана Стефана
Немана и принцезе Ане Јоане од стране, лично је
ушло од свога оца Круна Стефана Неманића.
Јоанан је постао свој престољонаследник Светио
Продубавио светиња књига и монашког живота,
продубио је у младом Светицима Желју са друштва
или животом, држећи од царске круне и
престола. Побеђао је на Светицима Јору, одморио
у српском манастиру и добио име Сави. Био
је први престољонаследник који је добио престо,
али и први српски лекар, писалац, просветилац.
Светио је и писмао српца корачајући је Светицима, али
је ценио своју земљу и роду. Светицима државом-из
државе разговарао са црквицама и државицима.
Свети Сави је наш први књижевник. Писао му са државе
наштва, држави и црквицама које нам је оставио као на-
веште Свето. Нареднице књижевна дела Светио Сави је
"Писма Светио Стефану" у коме је описао последње
године живота оца. Писао је многе хришћанске - Библије,
мисли, Писма..., али највећи храм који је Свети Сави
оставио је свој народ. Наш први црквица направио је

српски род да му оставише, доброст и праведност
нареднице држави које могамо оставити са будићом
покољима. Све своје посвећености хришћанству
народ га је прогласио Светицима. Иако је могао
да црквица мора и оцу, али и да црквица
државицама остави у државицама мисли.

Његове нас дух просветицима и наставио
српски род. Нека је вечна слава нашем
светицима - Светицима Сави.

Др. Јокић VI кат.

Славски обреди и веровања из нашег краја
Захваљујући нашим младим истраживачима, ученицима 5. и
6. разреда Дејани Јаношевић, Мартини Милошевић, Алекси
Васиљевићу, Алекси Пауновићу, Јелени Грујић, Андреју
Страиновићу и Силвији Благојевић научили смо нешто о
прослављању слава у нашем крају и обичајима и веровањима за
Сретене и Светог Трифуна.
Човек без својих обичаја је као дрво без корена, БРАВО за ученике и
њихове родитеље, баке и деке који су им помогли да забележе благо
наше земље којим треба да се поносимо.

Sveti Trifun (14. februar)

Na ovaj dan se gleda da li će biti sunca jer ako je sunčano, mečka će izaći iz jazbine i zima će se produžiti još šest nedelja, a ako je oblačno, mečka ne izlazi i zimi je kraj.

Sretenje (15. februar)

Veruje se da se na Sretenje sreću leto i zima, to jest počinje leto, topli dani dolaze.

Свети Трифун

Славска прослављана зрков
Светос Трифун обележава
14. фебруара. Прославља се као Дан љубави
и мира.

На овај дан винограду
излазе у виноград да срећу сунце
један чокот љубави узме и подиру га
вином. Верује се да ће грође тако
добро родити.

Ако на Светос Трифун пада киша, биће
родна година, жалико дан буде ведр,
година ће бити сушна и неводна.

Једно од веровања у народу је, да са
овим даном стигне пролеће да се
буди природа и најузвишеније остваре
код људи љубави.

Свети Трифун је чувар била
и њему се молимо да сачува
наше и винограде од разних
штеточина. Андреј Страиновић, 6. разред

1. МПЧ

SREĆAN 8. MART

DRAGE NEENE DANAS
JE VAŠ DAN!
BUDITE RASPOLOŽENE
MAME SU PRAVE DAME

Dame su prave dame,
ne rađaju prave princeve letjela-
dame su prave ćariće,
ne rađaju princeze letjela-
dame su prave dame,
dame ćariće,
šta tiš viš, eto ti
smiće!

Sofia RAVE

Светски дан књиге за децу

Овај леи празник обележили смо како то ми најбоље умемо, својом креативношћу и љубављу према књизи, читању и писању. Ове године смо посебно поносни што смо учествујући на традиционалном конкурсy библиотеке „Ђура Јакшић“ из Петровца поводом овог значајног празника освојили прво, друго и треће место. Браво за наше ученике Катарину Ракић (8.разред), Лару Јоксимовић и Алексу Пауновића (6.разред)

Декина прича

Дека ми често прича о свом детињству, одрастању, обичајима. Ово је једна од прича коју ми је испричао о једном старом рецепту, свечаној погачи.

Свечана погача је у ствари обична погача, али се некада давно, када је мој деда био млад, проја јела свакога дана, а погача се месила само за посебне прилике. То је обично било за крсну славу или Божић.

„Пшенично брашно млеко се на воденици, и то оној нашој од славног Пауља Матејића“, додао би поносно и наставио деда, „одређена количина брашна се просеје ситом у дрвеној карлици, направи се удубљење и стави мало соли. Тада није било квасца, али у то време свако домаћинство сакупљало је шљиве како би пекли ракију. Шљиве су у процесу на површини стварале пену, та пена би се скупљала у земљаној посуди, сушила и додавала у брашно уместо квасца.“ „Баш чудно и занимљиво, прави експеримент“, помислио сам и наставио да слушам деку. „Потом би се додала млака вода, замесило се и оставило на топлотом месту да нарасте. После неког времена тесто би се премесило и обликовало се погача која се пекла у посебној пећници сазиданој од цигала и земље.“ Његове речи су се чуле, али дека као да је само физички био присутан. Тај мирис док се пече погача никада неће заборавити, рекао ми је, и ширио се кроз цео комшилук. Он каже да је то због квалитета брашна и посебне фуруне саграђене од цигала и земље, а ја мислим да је то помало и жал за детињством.

Волим да се дружим са деком и да слушам његове приче, необичне су, али тако учимо један од другог, он о славу порука преко друштвених мрежа и видео игрица, а ја о неком друкчијем времену. Понекад се чудимо и он и ја.

Алекса Пауновић, 6.разред,
ОШ „Бранко Радичевић“, Мелница

Dekina priča

Ljubav ljudi izrazavaju kroz reči, umetnost, muziku, zagrljaj. Kroz vekove su se zbog ljubavi vodili najburniji ratovi, zbog ljubavi prestala su da kucaju mnoga čista srca, a u isto vreme budila su se osećanja koja čovek nije mogao da opiše rečima. Ljubav ubrzava rad srca i zatrpava ti glavu raznim mislima.

"Znas, bilo je to jednog prohladnog decembarskog jutra. Poslednji zraci sunca lagano su se provukli kroz roletne. Nevoljno ustajem i približavam se prozoru na kom se ocrtava najlepší prizor. Tog jutra kosava je raznosila i unistavala sve pred sobom. Ta kosava podsecala me je na nasu ljubav. Zagledah se u daljinu. Gde god da se zaustavi moj pogled, uvek je isti prizor: gusta krosnja hrasta u mom dvoristu pokrivena je snegom, i omiljene ruže moje bake su se stopile sa belinom. Pahulje poput malenih sjajnih tackica cudnog oblika u svemiru pridružuju se ulicama zatrpanim snegom. Sve je carobno. I podseca me na nju i njenu lepotu, njene nezne rumene obraze i najblistaviji osmeh na svetu. Sve što vidim, poredim sa njom. Tako je nestvarna i neuhvatljiva kao sneg preda mnom koji se topi na mom dlanu.", prosedi starac utihnu ljuljajući se na svojoj stolici dok je vatra mirno pucketala u kaminu. "Pa, kako se zvala?", upitala sam ga. On opet stade, kao da razmislija, "Vera. Vera se zvala. Usetala mi je sinoc opet u san, ne preskace ni jednu noc. Onako lepa, duge smeđe kose koja joj je padala niz ramena, ociju boje cokolade koje zrce toplinom svaki put kada me pogledaju. Kada bih pogledao moju Veru, u njenim ocima video bih milion zvezda. Video bih tugu, bol, patnju, ceznju. U njenim ocima sam sinoc video sebe. Ona plove mojim mislima poput najboljeg kapetana, tu je da me podseti da nista nije tako bozanstveno i lepo kao ona." On opet zastade zatvarajući svoje umorne kapke. "Znas, moje dete, magija postoji. Dovoljno je da sklopis oci i da verujes. Dovoljno je da se opustim i pustim talas mojih zelja da me odvede do najdubljih dubina tamnog okeana, i tu sam. Sa njom. Tog jutra stotine i stotine misli prolazile su mojom glavom brzinom svetlosti. Pokušavao sam da zamislim zivot bez nje. Bez tih kestenjastih ociju, bez svadja koje bi nas jos vise zblijile... Ne mogu da verujem da su se svi moji najveći strahovi otkad sam upoznao tu devojkicu obistinili." Polako je ustao sa stolice i otvorio fioku punu nekakvih papira i kaseta. Izvadio je jednu sliku iz nje i stavio ju je na sto ispred mene okrenutu ka dole. Ruka mi je krenula ka slici, ali starac me nezno udari po njoj i rece: "Ne, ima vremena za to. No, hajde da ti kazem kako smo se upoznali. Bilo je to 23. decembra. Setao sam se mirnim ulicama Sarajeva osećajući pahulje na svom kaputu. Tu, na klupici pokrivenoj snegom ispod ulicnog svetla sedela je jedna poput zvezde svetlucava pahulja, moja Vera. Smrzavala se. Dao sam joj kaput. Pricali smo satima, o svemu, ali ni jednom mi nije pomenula nešto što sam trebao da znam vec odavno. Kasnije mi je napisala u pismu da je mislila da cu je ostaviti ako saznam istinu, ali ja sam joj obećao da cu biti tu za nju do kraja. Zavoleo sam je. Ova slika tu, koju sam je stavio na sto, to je nasa zadnja slika. Na njoj pise sve. Ali nje vise nema. Ama, zar nije mogla da mi kaze odmah?!", covek zaplaka. "Ali, sta joj se desilo?", pitala sam ja zbunjeno. Ne stigavši da mi da odgovor, starac je prestao da jeca odjednom i zatvorio je oci bas kao sto je zeleo, pricajući o njoj.

Hiljadu misli je sada letelo mojom glavom. Nakon par trenutaka, odlucila sam da procitam tekst na slici. Vera je bila tesko bolesna. Umrla je pre dvadesetak godina. Voleti je najveća i najlepša magija na svetu, ljubav cini cuda. Ljubav između starca i njegove Vere pomerila je granice, Vera mu je davala zelju za zivotom. Tako ih je smrt rastavila, njihova ljubav se neće ugasiti nikad.

Katarina Rakić, 8.razred, OŠ „Branko Radićević“, Melnica

Истинита прича о Угринки Димитријевић бака Гринки

На крају Радумовачке улице у Станници, и сада постоји бела кућица покривена перамидом, другачија, али свима позната. Мирише на старе дрвене ствари, вуну и доје и сећа на давна времена. То је филмарска радња бака Гринке.

Ниска катија, узана стаза коју прате два реда зеленог шимшира и ситног мирисног босиљка, воде нас до радње. Дрвена врата увек украшена венчићем са сезонског цвећа, а велики прозор откривао је све чари филмарске радње, које су се дешавале унутра. Ту је некада бака Гринка стварала своја чуда. Дрвени кревет крај узглавља икона, а на сред собе - велики разбој за ткање. Ту је Гринка сама, са унуком Јасминком, провела дане, године. Јасминка се удала, подарива јој дивне праунуке, чукун-унуке, а бака је остала сама. Миришала је радња на свеже офарбану вуну. На старој полици чувала је чаробне тегле са бојом. Прела је вуну на дивно резбареној пресици и стварала чаробне нити. Испредене кануре би офарбала чудесним прахом из тегле и магија на разбоју за ткање би почела. Мењала је нити и стварала најлепше шаре на свету, а стара педала на разбоју би клепетала до дубоко у ноћ. Њени филми су и данас познати у крају. Девеојке пред удајом чекале су свој ред код старе филмарке, да добију најлепшу спрену за удају, јер бака Гринка је умела да спреми најбољи мираз, за будућу удавачу. За Божић и Ускрс, поклањала је девојчицама ткане торбе са шаром руње или бурбевка. Нежног умилног гласа, певушила је

док је отварао своја велика чуда. Свима је остала
у сећању као велики борац, вредна радница - која је у
сваки ћилим узаткала своју љубав према раду.
Брата старе ћилимарске радње давно су затворена.
Тек понекад, оживи собица у срцу њених најмилијих, и
она се широм отворе. Као да у том трену поново
захлепета стари разбој а ћилим крене да се шарени.
Умилно перушење бака Гринке. Зачује се тихо из даљине.
Ко зна, можда све опет оживи једнога дана, у рукама
неке нове ткање - ћилимарке.

Стари разбој за ткање

Кроз сваки Гринкин изаткан ћилим
шарена, топла сећања буре
на стара времена, старе занате,
топле речи и вредне буре.

Стари дрвени разбој за ткање
Још увек зове, још увек моли
да још неко ткање заволи...
Тај осећај леп, кад шараш свет
кад вешта рука препуна маште
преслика на ћилиму цвеће из баште.

И чека стари разбој за ткање
веселу девојчицу да одрасте,
ил' неку ткаљу да се опет сети
како се у царству боја,
кроз машту полети.

Ускршње радости
У сусрет Ускрсу захваљујући
нашим ученицима, њиховим
учитељицама и васпитачици
наша школа се оденула у
најлепше боје пролећа и свакоме
од нас измамила осмех, пружила
руку нежности и љубави. Будите
нам здрави и весели и у радости
дочекајте наш велики и лепи
празник!!!

Слобода

Слобода је птица која лети усред септембра и купа се међу облацима у најсветлијим сунчевим зрацима. Слобода је за оне који се не плаше да воле, за оне који су довољно храбри да искажу своја осећања, за оне који се не боје осуде. Људи говоре за такве људе да су саможиви, охоли, да мисле само на себе. Ја не мислим тако. За мене је слобода када човек да парче те исте слободе и другим људима, без трунке осуђивања. Шта тебе подсећа на слободу? Мене? Мене... Мене подсећа детињство на слободу. Дани испреплетани дечијим играма, најкукуснијом храном маме и најдогатијом баштом у селу коју би моја бака одржавала подсећају ме на детињство. Времена када би ми једини страх био да ме не поједе мрак или да мама виче што сам појела целу чоколаду. А сада? Шта ћемо сада? Дошла су та времена када су ми мисли преплављене хиљадама измишљених ситуација, вечери напунљене сузама у покушају да схватим која је моја сврха. Сада ми проблем представља све. Неурађен домаћи, његова нестворена порука, осуда других људи... Сада ми се то даноноћно врти у глави. А другари? Да ли су то они прави? Нимало није лако размишљати о томе. И таман када помислиш да у животу горе не може бити... Онда је уследила ванредна ситуација. Првих неколико дана тешко ми је пало то што се нећу видети са другарима у школи, али касније то више није било битно. Сада нам је највећи проблем када ће све ово да престане. Зашто? Јер се осећамо попут птица у кавезу и свака мала лажна нада нам пољуља уверења. А шта ће бити када престане сва ова агонија? Да ли ћемо онда бити срећни? Да ли ћемо се онда осећати слободно? Не бих рекла. Слобода долази изнутра. То је мир који смо сами себи створили, баланс у животу. Слобода је та која ће нас придржати у лошим ситуацијама и помоћи нам да пређемо препреке које нам се пронађу на путу. А знате ли како сам то схватила, да слобода долази изнутра? И да изађем са другарима сада, не бих била срећна. Јер су људи и пре живели у кавезима, само то није било битно. Могли су месецима, годинама да не виде своје најближе, а сада ситуацију криве за све. Сами смо криви што смо увек у журби, што се осећамо као животиње у зоо-вртovima, што не смемо да назовемо ту особу и кажемо јој шта мислимо. Понос нам не да. Понос руши слободу. Страх руши слободу. Неостварени снови руше слободу. Високе цене, ниски стандарди руше слободу јер сви хрлимо ка нечему константно, не живимо у тренутку. Слободу не чини "Шта би било кад би било?" Слободу не чини "Шта ће рећи људи?" Слободу не чини "Шта ће бити после?" Слободу чине оне нама наизглед небитне ствари попут касне вожње аутом уз гласну музику. Није нама слободу украо један мали вирус. Слободу руше наши сопствени циљеви који су често заправо само илузија која прети разочарењем. Слободу чине чист образ и мирна душа, а то стичемо једино ако смо поштени. Зато слободу чини сво време проведено на овој планети када смо се осећали срећно, тужно, испуњено, слободно. Јер на тај начин постајемо људи без граница.

Катарина Ракић, 8/1

Sloboda

Živim na selu. Moja kuća je blizu šume i to me čini srećnim i slobodnim.

Još dok sam bio jako mali, mama me je vodila u šetnju kroz šumu. Uvek sam se radovao tome. Sada, kada sam porastao dovoljno da mogu sam da odem u šumu, radim to vrlo često, šuma je postala moj drugi dom u kome se osećam zaštićeno i neomeđeno. Šuma je veoma lepa u proleće, kada sve olista. Tada sve buja i oživi. U leto je šuma najbolje sklonište od vrućine. Zimi je prelepo i šuma tada dobija posebnu draž. Za mene je, ipak, šuma najlepša kada je jesen. Tako sam jednog jesenjeg dana, pomalo tužan, krenuo da se prošetam sada već poznatom stazom. Staza je bila prekrivena opalim lišćem koje je šuštal pod mojim nogama. Kada sam se već bio umorio, zastao sam i pažnju mi je privuklo jedno drvo. Stajao je ispred mene tako, uspravno kao neki čuvar. Bio je to hrast, ogroman i verovatno mnogo star. Kora mu je bila sva naborana i ispucala, a krošnja ogromna i široka. Stajao je tako u tišini kao da mi govori: „Ne boj se, slobodno mi priđi, ja sam tvoj prijatelj kome uvek možeš reći sve.“ I nisam se bojao. Prišao sam i zagrlio ga. Bio sam srećan, a osetio sam da je i on. Od toga dana, svaki put kada sam tužan ili me nešto muči, ali i kada sam srećan, ja otrčim do njega i on je uvek tu, čeka me. Iako ne govori, mi se odlično razumemo. Satima mogu da sedim u njegovom krilu. Mogu da čujem kako mi šapuće i mazi me po kosi. Kao da širim grane i upijam zrake sunca zajedno sa njim, njegova sloboda postaje deo mene. A kada dođe Božić i bude Badnji dan, on mi svaki put daje deo sebe. Tada ga posetim zajedno sa tatom kako bismo odseklili jednu granu, badnjak. Plašio sam se da će ga to boleti i pomalo sam se osećao krivim, ali tata me je utešio. Rekao mi je da ne brinem, da njega to ne boli i da se verovatno i on raduje što jedan deo njega provodi najlepši praznik sa nama.

Poručio bih svima da čuvaju šume jer one su naša moć. Pronađite svoje drvo, jer iako ne ume da govori, drvo može mnogo toga da nam kaže. Budite slobodni da otvorite srce svetu koji nas okružuje.

Aleksa Paunović VI/1

Sloboda je nešto veličanstveno, nešto zbog čega se svi osećamo manje usamljeno ili kao da ćemo poleteti od sreće.

Reč sloboda ima veliko značenje. Na prvi pogled izgleda komplikovana reč, ali nije, treba samo malo razmisliti i stići do pravog odgovora. Sloboda znači boriti se, da nismo i nikada ne budemo nekome rob. U poslednje vreme je itekako zaboravljena. Kao da je isparila iz svih nas, ali tu je priroda da nas podseti da još imamo malečki deo značenja slobode. Zamisli: Probudiš se ujutru, bole noge, glava, ruka... Proviriš kroz prozor da vidiš kakvo je vreme, a ono raznoliki svet. Kao u svetu bajki. Dvorište puno jarko žutih maslačaka, ponegde proviri po koja ljubičica. U mislima nam je samo da uskočim u to zelenilo i sve muke su me prošle. Raspoloženje, treba samo ručicu okrenuti na max. Sada je sve još savršenije. Drveće se presvuklo, kao da je kopalo po ormaru godinu dana za jednu šarenu haljinu. Krošnja drveta kao da kaže „Čekala sam pravi trenutak da odem kod frizera“. Ahhh, hajde da joj poverujemo. Cvetove koje je dodala na svojoj kosi su dodatna lepota za jednu mis proleća. Nema ko da nije glasao za nju. Ali leptirići koji trčkaraju tamo-vamo, lepo ih je gledati, svi su posebni na svoj način.

Eto tako za mene izgleda sloboda.

Ljudi nikada neće shvatiti koliko je, sloboda važna. Cena slobode je prevelika zato vam preporučujem uvek se borite za vaša prava i slobodu!

Silvija Blagojević, 6/1

Sloboda

Sedim u hladu starog oraha i srećno gledam u daljini dok razmišljam. Tiho i nečujno, iz nekog tajanstvenog kutka zakoračalo je proleće. Priroda još jenom zevnu i protrlja svoje snene oči. Livade zelene, sve se ponovo rađa, budi i pupi. Oluje i hladni vetrovi kao da gube snagu, a sunce sve češće i toplije miluje svojim zlatnim zracima zemlju. Dani su sve topliji, a deca i ljudi sve veseliji i radosniji.

Dobro je što sam rođena ovde u ovoj zemlji, a ne u nekom ratnom području gde se ljudi brinu za svoj život i slobodu. Ovde se osećam slobodnom i veselom kao i moji drugari. Dok posmatram prirodu, čini mi se da je ceo svet tu. Tu su najlepše planine, livade, reke, tu je moj dom, porodica i škola. Svuda oko mene se čuje veseli cvrkut vrabaca, oseća se opojan miris belih bagremova i najlepší jorgovani cvetaju ovde. Tu zimi košava svu svoju jačinu pokazuje i smetove najveće pravi, a kad proleće dođe najtoplije sunce me greje. Uveče najsjajnije zvezde posmatram ovde. Ovde u mom kutku ima svega i sve je na svom mestu. Detinjstvo mi je bezbrižno i slobodno, želim da mi tako bude i cela mladost u mojoj zemlji. Želim da su sva deca na svetu srećna i slobodna da nikada ne zaplaču, u miru posmatraju svoj kraj, sa drugarima se slobodno igraju i uče. Tu sam rođena u mirnom i slobodnom kraju, tu ću i ostati. Moj kraj mi pruža ljubav, veru, nadu u bolje dane. Nikada neću moći da napustim ovu lepotu mog zavičaja.

Stara lipa

Ljudi često seku nepromišljeno drveće, ne razmišljaju da im ono često daje svoje plodove za ishranu, čisti im vazduh, pa koriste i hlad u vrelim letnjim danima.

Vreo letnji dan je, vraćam se biciklom od drugarice. Zlatni zraci sunca sve jače greju, već mi je vrućina. Počinjem brže da vozim biciklu da bi što pre stigla do stare razgranate lipe i malo odmorim u njenom debelom hladu.

Bližim se staroj velikoj lipi i osećam njen opojni miris. Baš lepo i opojno miriše, razmišljam „pa ona je već i procvetala, baš ću se lepo ispod njene velike krošnje rashladiti i lepo odmoriti“. Naslonih se na njeno veliko sivo stablo i pogledah gore u njenu ogromnu zelenu krošnju prepunu žutih sitnih cvetova. „Baš si lepa“, rekoh tiho. Odjednom neko reče: „Da prelepa sam“. Trgnuh se i pogledah oko sebe nikog nije bilo i ponovo vratim pogled u krošnju. „Ne boj se, ja sam lipa, drago mi je što odmaras ispod moje krošnje. Mnogo je ljudi i dece odmaralo, mnoge su se priče i tajne ispod moje krošnje pričale“. Odgovaram joj: „Baš si velika i prepuna si pčela, koje veselo zuje jer mogu da sakupljaju nektar iz tvojih cvetova“. Od nektara vredne pčele prave ukusan med, njega koriste i ljudi i deca. Lipa nastavlja: „Da, i ja sam srećna. Za mene je ovo najlepše doba godine kad sam najsrećnija i najlepša. Ali čim požuti jedan list i hladan vetar ga oduva, već osećam tugu“. „Zašto lipo?“, upitah je. „Dolazi žuta jesen i nikog više u hladu nema. Polako list po list vetar nosi i moje grane postaju sive. Dešava se i da jak vetar polomi i poneku staru granu, a ja moram da utonem u zimski san“. Ponovo se naslonih na nju: „Ne tuguj, lipo moja, ponovo će proleće, a ti ćeš opet postati velika, zelena i raskošna. Ja ću te uvek posećivati i sa tobom pričati“.

Ovo je priča o staroj lipi i o njenoj sreći kada procveta u proleće, a pčele joj prave društvo, ali i tuzi kada joj opadne lišće i ostane sama. Ljudi bi trebali da čuvaju prirodu i drveće jer ono nam priča najlepšim jezikom.

Одломци из дечијих радова

„Ljubav ljudi izrazavaju kroz reči, umetnost, muziku, zagrljaj. Kroz vekove su se zbog ljubavi vodili najburniji ratovi, zbog ljubavi prestala su da kucaju mnoga čista srca, a u isto vreme budila su se osećanja koja čovek nije mogao da opiše rečima. Ljubav ubrzava rad srca i zatrpava ti glavu raznim mislima.“

„Слобода је птица која лети усред септембра и купа се међу облацима у најсветлијим сунчевим зрацима. Слобода је за оне који се не плаше да воле, за оне који су довољно храбри да искажу своја осећања, за оне који се не боје осуде.

Kad proleće dodje
Priroda počinje da
Lici kao nešto u prici.
Na vetru vilinih
Krila sunce podari
Osmeh svima.“

„ Ljudi često seku nepromišljeno drveće, ne razmišljaju da im ono daje svoje plodove za ishranu, čisti im vazduh, nesebično pruža hlad u vrelin letnjim danima.“

„ Zbog novog i opasnog virusa gripa covid19, mi đaci smo prošlu školsku godinu završavali od kuće. Časove smo imali onlajn preko mobilnih telefona, kompjutera, a časove smo pratili peko televizora. Sve je u početku bilo novo i zanimljivo, ali kasnije nam je nedostajala škola, nastavničko predavanje, a najviše naše drugarstvo u školskom dvorištu.“

„ Волим да се дружим са деком и да слушам његове приче, необичне су, али тако учимо један од другог, он о слању порука преко друштвених мрежа и видео игрица, а ја о неком друшћијем времену. Понекад се чудимо и он и ја.“

Тематски ДАН Буђење
Ученици су имали прилике да једну
тему посматрају из више углова, да
изаберу методе које им се највише
свиђају, да примене стечена знања из
редовне наставе и ваннаставних
активности из различитих
области(српског језика, биологије,
ликовне културе и енглеског језика), да
повезују више грана уметности,
уметност и науку и износе
аргументовано своја запажања.

ФОТО
КОНКУРС
БУЂЕЊЕ

Dragi naši osmaci,
 Podarili ste nam toliko lepih trenutaka, topline i radosti, putovanje sa vama bilo je jedna uzbudljiva avantura u kojoj smo svi ponešto otkrili, naučili, a najveće dragocenosti podelili zajedno. Koračajte po pesku, tiho, nečujno i podarite svoje tragove morima života, da se univerzum raduje vašim koracima. Budite naše laste, letite, letite, slobodno, nespuntano. Mi ćemo uvek biti vaše gnezdo, nosimo se vama

M A T U R A M A T Y P A M A T Y P A M A T U R A M A T U R A

M A T U R A M A T Y P A M A T Y P A M A T U R A M A T U R A

M A T U R A M A T Y P A M A T Y P A M A T U R A M A T U R A

На **ЛЕТОПИСУ** радиле

наставница српског језика и књижевности

Звездана Станојевић

и наставница француског језика

Маринела Драгуљевић.

